

sømt," sagde Fru Salomon. „Han har nok altid levet under meget trykkede Forhold, fortæller Ivan.“

Datteren trak paa Skuldren.

„Ak ja, naturligvis . . . alle er de jo fattige i dette Land. Gud give, der blot en eneste Gang maatte fremstaa en Begavelse herhjemme, der fødtes rig. Der er i Længden noget ynkværdigt ved det Armodsstempel, der vansirer selv de bedste. — Og saa var han jo ikke engang køn. Nanny udbasunerede ham forleden som en komplet Byron.“

„Naa, køn . . . men han ser ganske godt ud.“

„Med de Gloøjne! Jeg fandt ham nu ligefrem hæslig," sagde Datteren og lukkede med et Smæld en Bog, hun havde staaet og bladet i. „Han virkede ubehagelig paa mig som en glasøjet Hest. Og saa saae han saa brutal ud," tilføjede hun lidt efter med et Udtryk, som gik der hende i det samme et mørkt Minde gennem Sjælen.

„Jeg tror, han har irriteret dig, Jakobe.“

„Det har han ogsaa. Jeg veed ikke, hvorfra Nutidens Herrer har faaet den slagteragtige Maade at betragte Kvinder paa. Det er, som om de med Blikket vejer, hvor mange Pund Kød vi har paa Kroppen.“

„Ja, han var lidt udannet, det saae jeg nok. Men man maa holde den Slags unge Mennesker saadan noget tilgode," sagde Fru Salomon sagtmodig.

„Ja, det siger du jo. Men jeg forstaar virkelig ikke, hvorfor vi skal blive ved at belemres med alle Ivans mislykkede Genier. Vi veed jo dog, hvad der kommer ud af det — selv i bedste Tilfælde. Nu ser du selv Fritjof Jensen. Han har dog vist ikke mødt andet end Venlighed her i Huset — jeg veed da, at Far nogle Gange har hjulpet ham ud